

Står arbejdsmarkedet til rådighed for dig!

For at modtage dagpenge eller bistandshjælp skal du bevise, at du står til rådighed for arbejdsmarkedet. Men hvordan kan det lade sig gøre på et marked, der netop ikke står til rådighed for dig!

De vilkår, der bydes den ledige, er dikteret af blind ideologisk tro på markedet, det såkaldt "frie marked". Der ses derfor bort fra den lediges konkrete virkelighed.

Forvaltningen af arbejdsløsheden og overførselsmidler sætter den ledige i en helt umulig situation. Systemet lukker øjnene for virkeligheden, forblindet af markedsideologi, troen på det såkaldt frie markeds "højere nødvendighed".

Under henvisning til det frie markeds lov indfører man den arbejdsløse i en virkelighed af konkret tvang og umulige valg.

Af Cand. phil. Steen Ole Rasmussen, 14/10 2012.....	1
Står arbejdsmarkedet til rådighed for dig!	1
Markedets lov versus naturens.....	2
Det indre markeds love	4
The United States of Europe	4
Arbejdskraftens, varenes og ydelsernes fri bevægelighed.....	5
Finansverdenen	8
ECB, ESM, Verdensbanken, IMF, Bankunion, Bankpakker, Banker,	
Realkreditinstitutter og investeringsfirmaer.	8
Den arbejdsløses konkrete marked	9

Markedets lov versus naturens

Arbejdsmarkedet er en del af et større marked.

Arbejdsmarkedet er som resten af markedet båret i samfundets både organiske forudsætninger men også de mere formelle rammer af politisk og juridisk karakter. Markedet er i sin helhed sammen med arbejdsmarkedet og hele samfundet betinget af naturens fysiske og biologiske forudsætninger, herunder selve menneskets sociale og biologiske natur m.m.

Men både markedet og den del af det, der kaldes arbejdsmarkedet, beskrives i mange sociale sammenhænge, "som om" det kun adlyder sin egen ukompromitterede og fritsvævende ramme af lovmæssigheder, dvs. "som om" at markedets lov var et højeste princip, hvor ud fra resten af samfundet kunne forklares og forstås.

Dette "som om" figurerer som præmis i dele af den sociale selvbeskrivelse, men svarer ikke til noget. Det er et faktum, at man orienterer sig "som om" at markedets lov var naturlov. Dvs. dette "som om" er en realitet, et faktum, hvorved den sociale selvbeskrivelse former sig selv.

Markedet lever ved sin selvbeskrivelse, ved den måde som man orienterer sig mod det på, både på markedet men også uden for markedet. Det er et socialt faktum, som især systemteoretikere har blik for, men som moderne ideologiske pseudovidenskabelige halv- og helmetafysiske betragtninger ikke formår at få fat i.

Det er del af realiteten, at markedet lever ved den måde, som de økonomiske aktører orienterer sig mod det på. Markedet var ikke for uden den økonomiske aktør, dvs. det menneske, den organisation eller det sociale system der orienterer sig mod markedet i økonomisk forstand. Det kan siges skarpere; Markedet genereres i sin unikke karakter i og med, at det opstår og går under for enhver økonomisk iagttager, dvs. ved enhver, der orienterer sig mod det, og bidrager til det som udbyder eller potentiel køber af en ydelse eller en varer. Uden det helt unikke orienteringsmønster, hvorved markedet generes og bæres af enhver, der agerer socialt i økonomisk forstand, så ville markedet ikke være, hvad det er. Og markedet er således i både ontologisk og semantisk forstand for enhver til enhver tid unikt, netop fordi det for enhver, der melder sig på det med sit udbud eller sin efterspørgsel, opstår for denne aktør, på dennes egne præmisser.

Markedet kræver ikke en systemteoretisk tilgang for at opstå og gå under i sit unikke fundament ved enhver af dets iagttageres kognitive forudsætninger. Men det kræver systemteorien at beskrive markedet som det opstår for dets iagttager.

Som økonomiske aktører byder vi alle ind på markedet med arbejdskraft, varer o.a. Enten er der efterspørgsel på det udbudte, eller også er der ikke efterspørgsel på det. Den enkelte, der udbyder sin arbejdskraft på arbejdsmarkedet, ser hele markedet på sine egne præmisser, dvs. ud fra netop sit behov for at få arbejde, lige som alle andre aktører ser markedet på egne præmisser.

Du møder således markedet på dine egne præmisser, når du leder efter arbejde. Markedet viser sig for dig, på den måde at du erfarer markedet, som det der enten er villigt til at aftage din arbejdskraft eller ej.

På samme måde er det for alle andre, der bidrager til arbejdsmarkedet ved at iagttage det som udbyder eller aftager af arbejdskraft. Det gælder for arbejdsgiveren, den potentielle aftager af den udbudte arbejdskraft, at kun den enkelte kender de betingelser, som denne er parat til at aftage arbejdskraft på. Sammen med udbyderne af arbejdskraft, så bidrager arbejdsgiveren til arbejdsmarkedet. Det store sande overordnede perspektiv på markedet findes ikke. Lige som det ikke kan siges, at markedet er udtryk for en højere retfærdighed på nogen entydig måde.

Markedet er ikke som det er foruden den enkelte aktør, der byder ind med sin respektive efterspørgsel såvel som udbud. Markedet er således et helt nyt og unikt i kraft af og for enhver af de aktører, der orienterer sig mod det med sit udbud og sin efterspørgsel. For det tegner sig på aktørens unikke forudsætninger hver gang det iagttages. Iagttagelsen af arbejdsmarkedet genererer det på ny hver gang det iagttages.

Denne endog meget diffuse og alt andet end overordnede statiske position af at være en ukompromitteret naturlovmæssighed husker man systematisk at glemme i den politisk ideologiske sociale diskurs. Forståelsen for markedet er også alt andet end videnskabelig på de såkaldt økonomisk videnskabelige læreranstalter. På universiteter, på handelshøjskoler og andre såkaldte højere læreranstalter orienterer man sig mod markedet på baggrund af først og fremmest ideologisk betingede forudsætninger, dvs. på trods af faktisk konkret realitet. Markedet beskrives, ”som om” der her var tale om nærmest ukompromitteret natur, hvilket er direkte forkert.

Den ideologiske tilgang til markedet, herunder arbejdsmarkedet, er uvidenskabelig.

Både de ideologiske Marxister, såvel som frimarkedsideologer af keynesiansk og monetaristisk tilsnit, der i øjeblikket sætter rammen for den officielle beskrivelse af den lediges situation, orienterer sig mod markedet, ”som om” at markedet og det økonomiske system var en slags øverste princip, et højeste princip, som enhver iagttager kun kan tage til efterretning og grundlag for at forstå den sociale udvikling i sin helhed, samt den lediges situation i særdeleshed. Et af de mere påfaldende dogmer, der præger tematiseringen af de lediges problemer, er det der handler om, at udbudet af arbejdskraft medfører sin egen efterspørgsel. Dette dogme bruges som undskyldning for at lukke øjnene for de lediges problemer, hvor man mod bedre viden og ud fra rigide regnemodeller påstår, at forøget udbud af arbejdskraft kun på kort sigt vil medføre arbejdsløshed. Ideologien og modellerne bruges som undskyldning for at lukke øjnene for realiteten.

Den sociale beskrivelse af den lediges situation er på mange måder falsk.

Falskheden forklarer det patetiske bag kravet til den ledige om at stå til rådighed for noget, der ikke står til rådighed for den ledige! Der er tale om et skizofrent orienteringsmønster. Man sætter den ledige i et dilemma, hvor der ikke er nogen valgmulighed. Man afslører, at markedet ikke giver nogen valgfrihed for den ledige, og lovpriser alligevel markedet under højtidelige etiketter som ”det frie marked”, samfundets skabende mekanisme, garanten for udviklingen mod den bedste af alle verdener!

Man forlanger, at den ledige skal give et svar på, hvad der ikke kan svares på, bevise, hvad der beviseligt ikke kan bevises. Man forlanger af den ledige, at den skal sælge sig selv, hvor der ikke er efterspørgsel. Det er en forbrydelse mod den ledige. Det er markedsfundamentalisternes forbrydelse mod menneskeheden.

Den sociale realitet er dybt skizofren som følge af markedsfundamentalismens form for patologi, dvs. som følge af markedsfundamentalismens distinktion mellem sygt og sundt. Men det er markedsfundamentalismen, der er det patetiske, dvs. det syge, ikke den ledige, der bare er ude af stand til at sælge sig selv på markedet.

Det indre markeds love

Det indre marked, det frie marked eller bare markedet antager kafkaske dimensioner i den sociale selvbeskrivelse. Det er som bureaukratiet i Frants Kafkas ”Processen”; ingen ved, hvor det begynder, om der er nogen, der er tiltalt for noget, eller om der er nogen, der kan afgøre spørgsmålet om skyld og uskyld. Alle er offer og bøddel i markedsprocessen. Det tilbudte fænomen befinder sig over og under alt og alle, hinsides al retfærdighed, tilbudt, feteret og stinkende troløs i forhold til alle virkelige spørgsmål. Tilbedelsen af fænomenet vidner om den hæmningsløse underkastelse i forhold til og hævde af markedet på en og samme tid. Al selvstændig kognitiv adfærd ser ud til at kunne gå under for fænomenet. Hvordan er det kommet så vidt?

The United States of Europe

EU har i øjeblikket 27 medlemslande og tenderer mod at ende op i mange flere, som følge af indre knopskydning og social splittelse.

Ikke bare de sidste fire år har været præget af stadigt stigende økonomisk ulighed, men især disse år har accelereret et udskilningsløb, hvor det er blevet stadigt mere tydeligt, at vinderne på markedets betingelser vinder på tabernes bekostning, og at vinderens sejr på ingen måde er til alle andres fordel. Dynamikken på markedet afhænger af forskelle i fordelingen af de konkurrencefordele, der udgør forudsætningerne for udviklingen på markedet. Konkurrencefordele virker selvforstærkende og forfordelte regioner og aktører mærker, at også mangel på muligheder virker selvforstærkende. Markedet tager udgangspunkt i social ulighed og forstærker uligheden, ind til samfundet sprænges.

Inklusion i markedet, dvs. muligheder i økonomisk forstand, virker som adgangsbillet til andre af samfundets funktionsområder, lige som eksklusion i forhold til et funktionsområde virker som ekskluderende årsag i andre funktionssammenhænge. Eks. et uddannet menneske står sig bedre på arbejdsmarkedet end et uuddannet menneske. Men uden anvendelsen af de oparbejdede kompetencer, så går de tillærte kompetencer tabt. I Spanien er der i øjeblikket mere end 50 % ungdomsarbejdsløshed, sådan som det gøres op efter OECD's standarder. Det betyder, at Spanien kan se frem til at tabe historisk mange af sine borgere i fremtiden. Der er i alt ca. 25 % arbejdsløshed i landet blandt de arbejdsdygtige. 33 % af de ledige har ingen form for officiel økonomisk indtægt. De overlever på den sorte økonomis nåde, på sine nærmestes hjælp, i grænsefeltet mellem lovlig og ulovlig økonomisk aktivitet¹.

Den spanske stats kreditværdighed blev nedjusteret i den forløbne uge af et af de tre største amerikanske kreditvurderingsinstitutter. Den spanske stat kan rent faktisk ikke finansiere sin gæld på det fri internationale finansmarked længere. ECB, Den europæiske centralbank, har hjulpet den spanske stat ved at købe spanske statsobligationer op på det, der kaldes de sekundære marked. ECB har endnu ikke mandat til at købe statsobligationer op direkte hos unionens medlemsstater. Det ville ellers være en måde at finansiere de tabende staters gigantunderskud på².

Den tyske stat kører modsat Spanien med overskud. Tyskland eksporterer meget mere end det importerer, og landets konkurrenceevne er gået fra god til bedre i forhold til resten af USE samt Europas udland.

Den generelle strukturelle og konjunkturbetingede udvikling i USE, der antydes af disse få oplysninger, handler om, at unionens indre uligheder forstærkes af markedet, af markedets dynamik.

Arbejdsløsheden stiger der, hvor den er høj i forvejen og den falder, der hvor den i forvejen er lav. Forskellene mellem høj og lav indtægt stiger, hvor den i forvejen er stor, og den falder, hvor den i forvejen er lav. Norge, der står uden for USE, har den største lighed i indtægt i Europa, man klarer sig godt økonomisk i konkurrencen med udlandet og de indre sociale skævheder bliver stadig mindre, hvor skævheden internt i Spanien er steget særligt over de sidste 4 års såkaldt finanskrise.

Alt sammen kan det forklares med den form for forgudelse af det fri marked, som man har set i hele den vestlige verden over de sidste 40 år.

Arbejdskraftens, varernes og ydelsernes fri bevægelighed

Det hedder sig, at den uhæmmede fri konkurrence er til alles fordel. Men udviklingen viser det modsatte. De aktører og regioner der stod dårligst i udgangspunktet for at konkurrere på det indre marked, de står nu dårligere end de gjorde. Det

¹ http://elpais.com/elpais/2012/10/10/opinion/1349863629_248922.html

² http://economia.elpais.com/economia/2012/10/10/actualidad/1349901592_959130.html

gælder lande og regioner imellem, men det gælder også individer og virksomheder imellem inden for de forskellige regioner og lande.

I Tyskland er der nu ca. 7 millioner fattigt arbejdende. Det tal er steget over de sidste år. Skævheden er taget til internt i landet, selv om landet samlet er blevet rigere i forhold til udlandet.

Det forhold, at arbejdskraften, varerne, ydelserne og kapitalen kan bevæge sig frit inden for det indre marked, har ikke gjort de økonomiske og sociale forskelle mindre. De rige er blevet rigere på bekostning af de i forvejen forfordelte.

Den store ekstremt godt sælgende fortælling om, at den enes succes på markedets betingelser også er alle andres, den er falsk. Det forhindrer ikke at den sælger hysterisk godt, netop hos de købedygtige. Det kan forklares med, at de købedygtige om nogen er interesseret i at se deres succes beskrevet som alle andres. Det virker dæmpende på de forfordeltes følelse af at være blevet behandlet uretfærdigt, og det giver de økonomisk højtflyvende en bekvem selvbeskrivelse.

De købedygtige er også ekstremt gode til at fokusere på den principielle lighed for markedets lov, og mindst lige så gode til at se bort fra den konkrete ulighed, som viser sig i relationen mellem dem, der byder ind på markedet. Konkret er taberen ekskluderet fra markedet, men bliver bedt om at være taknemmelig for den kun principielle lighed for markedets lov.

De købedygtige betaler kommercielle medier med de markedsideologiske budskaber for at bringe budskabet om markedets højere retfærdighed til torvs i et og alt, og når der ikke er nogen, der køber tabernes budskaber, hvad der ikke er, fordi taberne ikke har råd til at købe og forme de kommercielle medier, så henviser man også til markedets performativt selvbekræftende logik, ifølge hvilken markedet altid og pr. definition har ret!

Man overlader altså spørgsmålet om markedets retfærdighed til markedet selv, dvs. det ophøjes til dommer og anklaget i en og samme proces.

Distinktionen mellem legitime og illegitime markedsaktører udbydes også på markedet, købes på markedet. Monetaristerne, markedsfundamentalisterne, de ultraliberale frimarkedstænkere ernærer sig ved at udbyde sine egne kriterier for hvilke betingelser og grænser for markedets virke der bør gælde. Igen producerer de budskabet, der sælger hos de købestærke og ophøjer markedet til dommer i spørgsmålet om dets legitimitet.

Det hedder sig, at staten ikke skal blande sig i de frie markedsmekanismer. Den skal overlade opgaveformuleringer, spørgsmål om udbud og efterspørgsel til markedet selv. Markedsfundamentalisterne selv indskriver sig som del af markedet, hvorfra de fordømmer andre end deres distinktion mellem legitime og illegitime markedsaktører og mekanismer.

Fagforeningernes forsøg på at sætte minimumslønninger forkastes som illegitime forsøg på at indskrænke det fri markeds mekanismer.

Videnskabens kriterier for at kvalificere sandheden forkastes ligeledes i markedsfundamentalistisk forstand under påskud af at være alt for uøkonomiske. Sandheden om markedet skal ifølge ideologien kvalificeres på baggrund af spørgsmålet om den kan sælges.

Budskabet om;

at de økonomisk højtflyvende lever på bekostning af hele det økonomiske systems mulighedsbetingelser,

at miljøet tenderer mod at forsvinde,

at menneskene forarmes,

at klimaet gisper som følge af den ekstremt økonomiske men lige så katastrofale afbrænding af fossile brændsler,

at biodiversiteten forsvinder på grund af landbrugets og fiskeriets økonomiske adfærd, osv., diskvalificeres af den økonomiske ideologi, under påskud af at være uøkonomisk. Sandheden om markedets dysfunktion fortrænges fra opmærksomheden og forsøges gendrevet med argumentet, der går på at sandheden er usand, fordi den er uøkonomisk!

Men på en længere række punkter husker markedsfundamentalisterne at glemme de ikke markedsinterne betingelser, der bærer og beforder det, som man stræber efter i økonomisk forstand, nemlig maksimeringen af økonomisk købekraft i det hele taget. Statens seddelpresse har man da lov at ha! Den må staten aldrig, nej aldrig ta!

Penge er købekraft. Pengenes væsen kan markedsfundamentalisterne ikke få sig selv til at beskrive. Det husker man at glemme, fordi pengenes skabelse som kredit hos den ene i forhold til den anden, der reduceres til skyldner ved skabelsen af pengene, handler om det, at vækst i økonomisk forstand på ingen måde er synonymt med at verden bliver rigere. Det eneste, der følge med nødvendighed af den økonomiske vækst i pengeværdier, er, at forskellen mellem alverdens kreditorer og debitorer tager til i nominel forstand, dvs. at pengeakkumuleringen på den ene side stiger nominelt, talmæssigt, hvor der på den anden side opstår en parallel gæld.

Penge sættes i verden som lån, tilgodehavender hos den ene i forhold til alle andre.

Det primære aktiv i den vestlige verden over de sidste 41 år har været seddelpressen og de allerede etablerede kapitalværdiers inflationsværdier. Forudsætningen, for at kunne sætte penge i verden, er, at der er kapitalværdi, der kan belånes, og udstedelsen af penge er forudsætningen for, at der opstår inflation i kapitalværdierne, så de kan belånes.

Således har alverdens kreditorer ernæret sig ved at optage lån i inflationsværdier med det resultat, at gældsforpligtelserne er blevet båret af ny gældsstiftelse.

Så længe man orienterede sig mod markedet ud fra en overbevisning om, at inflationen ville finansiere gælden, så gik det³. Over de sidste 4 år har man opdaget, at det ikke længere er en selvfølge, at der er prisinflation i priserne på kapitalværdierne. Derfor har der været finanskrisen siden. Krisen skyldes til dels, at man orienterer sig mod markedet, "som om" der var krise. Selvopfyldende profeti hedder det.

Finansverdenen

ECB, ESM, Verdensbanken, IMF, Bankunion, Bankpakker, Banker, Realkreditinstitutter og investeringsfirmaer.

Nu hvor den finansielle sektor i den vestlige verden har set, at de aktiver, der har tjent som grundlag for belåning, er faldet i værdi, har man stik imod sine ideologiske doktriner set sig nødsaget til at bede staterne om hjælp. Staterne har med politikere, centralbanker, verdensbank, IMF, kommission i ryggen set det som sin opgave at komme den finansielle sektor til hjælp.

Således har man af markedsfundamentalistiske årsager valgt at sætte de fri markeds kræfter ud af spil, for at holde kapitalværdierne kunstigt oppe stik imod den ideologi, som man ellers lever af at sælge i alle andre sammenhænge. Paradokset, selvmodsigelsen og hykleriet i denne form for tilbedelse af de fri markeds mekanismer, er så påfaldende, at kun den ideologiske forblindelse og det stinkende begær hos de højtflyvende kan forklare fænomenet.

Markedet, det fri marked, er blevet sat ud af kraft af markedsfundamentalistiske grunde. Resultatet er, at staterne har ofret sig for at redde den finansielle sektor, og det er sket på bekostning af arbejdere, fattigere aktører på markedet og naturen, miljøet samfundets eksterne mulighedsbetingelser. Staten har skudt billioner i den finansielle sektor for at holde inflationen oppe i priserne på kapitalværdier. Men det ser ikke ud til at lykkes. Og nu er staterne gældsatte, tvunget til at skære ned på statsbudgetterne til ubodelig skade for statens almindelige funktioner og hensynet til samfundets virkelige borgere, dvs. alle dem der hele tiden tvinges til at stå til rådighed for et marked, der ikke står til rådighed for dem. Finanspagten og den kommende finansunion falder i direkte linie og som konsekvens her af.

I Danmark er der gennemført 4 bankpakker. Den finansielle sektor får i øjeblikket penge for at låne i de forskellige nationalbanker, ECB og FED fx. Der tales om at lave en decideret bankunion på Europæisk plan, således at hele den finansielle

³ Gå tilbage og se på den indledende beskrivelse af markedet, som det der afhænger af og lever ved dets indre iagttagelser. Man taler om profetiens selvopfyldende og selvnegerende karakter. Markedsværdierne afhænger af viljen til at betale og købe. Og denne vilje genereres af hvordan man iagttager priserne på markedet, ikke af hvad tingene er værd i sig selv. Markedet og markedsværdierne er ikke sande udtryk for værdi. De er slet og ret markedsværdier, båret af markedsaktørernes kognitive performance, herre og bødde i prisdannelsesprocessen, markedsprocessen. Georg Soros har sagt det på den måde, at hvis han havde sandheden om morgendagens priser, så ville den falde i markedet, og blive en anden.

sektor kan forsikre sig mod tab på bekostning af statslige institutioner. Tab i de private finansielle virksomheder købes af det offentlige. Det vil sige, at tabene på markedets betingelser bliver nationaliseret, hvor indtjeningen stadig forbliver privat⁴.

Denne omvendte dyrkelse af det fri marked er så påfaldende paradoksal, at man skal være endog meget liberal for ikke at kunne se bruddet på frimarkedsideologien i det.

Den arbejdsløses konkrete marked

Det er denne verden med denne form for frimarkedsideologi, der møder den arbejdsløse. Man har af ideologiske grunde lært den arbejdsløse, at dennes værd kan måles på arbejdsmarkedet, der altså ikke står til rådighed for den arbejdsløse.

At det er markedet, der er selve problemet, og at staten har nedlagt sig selv for at holde liv i sygdommen, ja det kan det moderne samfund ikke se, af ideologiske grunde. At dommen over den arbejdsløse er lige så patetisk som markedet selv, ja det formår det markedsfundamentalistiske samfund ikke at se, på grund af sygdommen selv, dvs. markedsfundamentalismen.

Den arbejdsløse må således lære at forstå, at det er markedet, der er sygt, og ikke den arbejdsløse selv, hvis denne skal komme videre i tilværelsen.

Den arbejdsløse må lære at danne sig sine egne kriterier for selvrespekt og selv-værd uden om det marked, der ikke engang kan gå selv, uanset hvor meget hjælp det får fra de statslige institutioner, som ifølge markedsideologien selv er illegitime markedsmekanismer.

Hykleriet og skizofrenien er så gennemgribende i den sociale selvbeskrivelse, så de arbejdsløse må siges at være fritstillet i forhold til almindelige normer omkring ret og uret.

Den store hvide pengeøkonomi er, af grunde som nævnt her, illegitim, dvs. moralsk uforpligtende.

Pengeøkonomiens vækst kan ikke tages som adækvat udtryk for udvikling eller som en forudsætning for udvikling længere. Der er alt for mange selvdestruktive effekter af den, til at den kan tages som mål for udvikling, og der hvor den ikke kan holdes oppe, der tærer den unødigt på samfundets andre institutioner og hele den økonomiske sfæres omverden af mulighedsbetingelser.

⁴ I DK sker det gennem statens skrællespand, dvs. den statslige institution kaldet "Finansiell stabilitet". Dens virke bestemmes formelt af de foreløbigt IV bankpakker, som er sat i søen for at imødekomme den finansielle sektor på alt andet end det fri markeds vilkår. Fx tales der om systemisk vigtige banker, dvs. om banker der er blevet så store, at staten ikke mener at samfundet har råd til at lade dem gå ned. De har derfor ubegrænset kredit hos staten, nationalbanken. Det er markedsfundamentalisme, altså performativ negering af det fri marked, resultat af forsøget på at redde markedet, paradokset, selvmodsigelsen, sammenbruddet i den herskende ordens intellektuelle integritet.

Den arbejdsløse står derfor ikke over for et legitimt krav om at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. I det hele taget så har alle de tiltag, som samfundet tager i forhold til den arbejdsløse for at tvinge denne ind i tomme arbejdsprøvningsritualer m.m. ingen krav på respekt. Den arbejdsløse er fritstillet i forhold til samfundets almindelige love, på grund af den uret som samfundet gør mod den arbejdsløse. Dvs. den arbejdsløse er fritstillet i forhold til, hvordan denne vil forholde sig til samfundets love, for lovene er uretfærdige.

Således orienterer man sig da også i nogle af de mere selvstændige bevægelser i bl.a. Spanien. Inden for M-14 bevægelsen, de indignerede, som de kalder sig, der adlyder man da heller ikke landets love længere. Mange lever i en sort økonomi, dels af nødvendighed men også ud fra en autonom stillingtagen til den almindelige markedsfundamentalistiske samfundsorden. Fagforeninger i det sydlige Spanien har været med til at plyndre supermarkeder og dele ud af varerne til trængende. I Katalonien allierer de indignerede sig nu med den gamle nationale løsrivelsesbevægelse, således at der med regionalvalgene i Spanien i November måned i år kan opstå et nationalt parlamentarisk grundlag for Kataloniens løsrivelse i forhold til den spanske centralmagt⁵.

Det kan blive startskuddet til en længere række af indenlandske løsrivelsesbevægelser. Og USE's reaktion er helt uforudsigelig.

De markedsbetingede sociale skævheder i Grækenland, Spanien og Italien, konsekvensen af USE's markedsfundamentalisme, kan føre til borgerkrigs-lignende tilstande i store dele af det sydlige Europa. Set i det lys er det både patetisk og ironisk at Nobels Fredspris i år er gået til EU.

Mvh. Steen
Odense d. 14/10 2012

⁵ http://elpais.com/elpais/2012/10/10/opinion/1349863629_248922.html